

"לא יפאק, לא חנאפה!"

ומליצות החנופה גם יחד. זוהי דרך המובילה למעשים. למעשים הנוגעים למציאות של ערביי ישראל, אה, למציאות של נצרת. למציאות שיש לשנות אותה, בעבודה קשה ובמאבק קשה. מציאות שאלף אלפי מליצות לא ישנו אותה במאומה.

★ ★ ★

ב בחירות לעיריית נצרת יש לשכוח את הכל, זולת היעד הממשי: הפיכת נצרת לעיר בריאה ומשגשגת, העומדת ברשות עצמה, שכל ערביי ישראל יוכל להצביע עליה בגאחה בפני שאר תושבי ישראל. ובפני שאר הערבים בעולם, ולהכריז: **ראו מה מסוגלים ערביי ישראל לחולל!** לשם כך יש להקים כוח חדש בנצרת, שלא יהיה תלוי באיש, זולת בבני נצרת עצמם.

מפא"י: זועבי

כוח חדש שיהיה מורכב מבני הדור החדש.

כוח חדש שיסבור את המיסגרות הישנות של המשפחה, בחירות — בעיר ובמדינה — אינן עניין למשפחה ולחמולות. כל עוד ממלאה המשפחה את מקום הכוח הפוליטי, אין תקומה לערביי ישראל בכלל, ולנצרת בפרט.

כוח חדש שלא ישים את הדגש על הכיבודים שצברו נציגיו, ועל השתייכותם המשפחתית, ועל גילם, ועל מעמדם החברתי.

כוח חדש שיבחר את מועמדיו מבין הצעירים המוכשרים והפעילים.

כוח חדש שלא ישתמש בנצרת כדי ללחום מלחמות עולמיות — אבל שיהיה מוכן להילחם למען נצרת עצמה, מלחמה לא-אירע, לא-אשרה.

כוח חדש שיילחם על מלוא זכויותיה של נצרת במדינה — אך שלא ישפיל את עצמו לבקש נדבות.

כוח חדש שלא ירתע מלהטיל מיסים צודקים על הנכסים העצומים של הגופים הדתיים, שייתן דוגמה של חסכון ויעילות, שייטע בבנייה העיר את הרצון והגאווה לשלם מס-אמת לעירם שלהם.

כוח חדש שיוכיח כי ערביי ישראל מסוגלים לחיות במדינת ישראל, בלי השפלה עצמית ובלו לשרת את זולתם, בלי חנופה ובלו שיני אה.

★ ★ ★

אם אמנם יקום כוח חדש כזה בנצרת, הוא יסמל את פתיחתו של דף חדש בתולדות ערביי ישראל. כי הבחירות בנצרת חלות ברגע של ייאוש משתי השיטות שנכשלו, ברגע עגנועים עמוקים למיפנה. אם יקום כוח חדש בנצרת, ואם יצליח בדרכו, תהיה זאת בשורה חדשה לכל ערביי ישראל:

הקץ לשלילה הסוטאלית, הקץ להתחנפות, הקץ לאדישות, הקץ לפאסיביות, הקץ לשכרון, הקץ לסיסמות הריקות, בשורה שתקרא למהפכה בחברה הערבית הישראלית, לשבירת דפוסים ישנים חבובלים את כוחה היצירה של הערבים, למאבק חיובי על יעדים חיוביים.

בשורה כזאת תגיע לכל פינות ישראל, תעורר הד עצום בקרב רבבות ומאות אלפים עיברים בישראל, בעלי רצון טוב, העומדים נבוכים מול הקולות המטושטשים והסותרים הבוקעים מקרב ערביי ישראל.

בשורה כזאת תגיע לכל פינות העולם הערבי, תזכיר לעשרות מיליוני ערבים כי ערביי ישראל קיימים, שהם ערבים גאים, שהם רוצים להיות חלוצי הקידמה החברתית והטכנולוגית.

תהיה זאת בשורה הראוייה לנצרת — העיר שנתנה לעולם את אחת הבשורות הגדולות בתולדות הגזע האנושי.

ועליכם אל-סלאם!

ועליכם אל-סלאם!

ועליכם אל-סלאם!

ועליכם אל-סלאם!

ועליכם אל-סלאם!

ועליכם אל-סלאם!

להגדירה. אך אוי לאיש שאינו משתחזה אפיים ארצה בהישמע שם „ההגדרה העצמית“!

אולם אין לקומוניסטים תשובה לבעיות ערביי ישראל. אין הם יודעים איך לגייס את מאות אלפי העיברים, בעלי הרצון הטוב, למאבק משותף לזכויות ערביי ישראל. הם הרחיקו את כל הכוחות הטובים, בקר"ה עצמה נשאר פחות מ-5000 קולות יהודיים, פחות ממחצית מנדאט בכנסת.

והרי בלי מחנה גדול, מחנה שרובו ערבי, לא יתכן מאבק לשילוב הערבים בחיי ישראל!

אין הם מציעים דרך לחולל מהפכה בחברה הערבית הישראלית — והרי בלי מהפכה כזאת לא תיתכן קידמה בציבור הערבי.

אין הם מוכנים להתייצב למאבק נגד המיבנה המשפחתי הקפוא והמקפיא, נגד שלטון הדפוסים המיושנים של הדתות, בעד שיחרור האשה, כשם שמק"י מתחנפת לרבני הדת היהודית, מתחנפת רק"ה לזכני הדת המוסלמית. (זה הוכח, בין השאר, כאשר הם חיבלו ביוזמתנו בכנסת לעיצום המוהר).

מה מביא את הקומוניסטים לעמדות אלה? לדעתי יש לכך תשובה פשוטה: הם מההים חלק קטן ממחנה עולמי גדול. הם פועלים, בהכרח, לפי האינטרסים של המחנה העולמי, שמרכוזו במוסקבה.

לגבי מחנה זה מהווים ערביי ישראל עמדה קטנה, שאפשר לראותה רק בזכוכית מגדלת. ואת נצרת הוא יכול לראות רק במיקרורסקופ.

אין ישועה בקומוניזם לערביי ישראל. יש בו רק מליצות רמות, שאפשר להשתגר בהן בערב. אך למחרת היום מתעוררים תמיד עם כאב-ראש.

★ ★ ★

באיזה שהוא מקום, בין שני קצוות אלה, נמצאת מפה"ם. הרחמנות מצדה שלא להזכירה, אך אי-אפשר שלא להזכירה — כי היא שגרמה למשבר הנוכחי בנצרת, ולבזיון של ראש-עיר יהודי ממונה.

הציר האחד של מפה"ם היה את לשון-המאזניים בין שבעת מלחכי-הפינכה של מפא"י ושבעת הקומוניסטים.

אבל הוא לא היה ציר של כוח-ריי-נצרת. הוא היה ציר של מרכזי-מפלגתו בתל-אביב. על פי הוראותיו הוא מילא תפקיד אומלל בכל הדי-פרשה.

הוא הפך ראש-עיר בעל-כוחו. הוא לא יכול היה להקים קואליציה עם רק"ה, כי זה היה מחבל בישיבת מפלגתו בקואליציה הממשלתית. הוא לא יכול היה לצאת למאבק של ממש למען נצרת. הוא ישב בתל-אביב, ובכנסת — וגם קצת בנצרת.

ובאשר היה צריך להתמודד עם הבעיות — התפטר.

מפה"ם החמקנית, הפחדנית, הבלתי-יעיקבית, העמוסה אינן טרטים כלכליים, המשולבת במישטר הקיים, שכל מטרותיה טובות וכל מעשיה רעים, שהדרך לגיהנום הפרטי (והגנו-כליכך) שלה כולו רצוף בכחנות טובות — האם יש טעם להשחית עליה מילים, כש-מדובר על האתגר הגדול לערביי ישראל?

מפה"ם אינה מהווה שיטה שלישית. אין היא מהווה שיטה כלל. זוהי דרך לאי-דרך.

★ ★ ★

אולם ישנה דרך שלישית — והיא אי-נה מבוי סתום, כדרכם של הקחיזילינגים ושל הקומי-ניסטים.

יש דרך שלישית — ואליה אני קורא.

דרך שלישית לערביי ישראל — דרך שלישית לתושבי בירתם, נצרת. זוהי דרך קשה, ללא שכרון של מליצות ריקות, ללא עידוד של רדיו קאמרי, ללא הלירות של אבא חושי.

אולם זוהי הדרך היחידה שיש בה כדי להחזיר לערביי ישראל את גאונותם, את מישקלם המדיני והכלכלי במדינה, את מקומם הראוי בעולם הערבי.

זוהי הדרך לדור הצעיר, לדור החדש של ערביי ישראל, שגדל במדינה והמסוגל להצליח בה.

זוהי הדרך המרחקת מן המליצות — מליצות ההסתה

ב עור שלושה חודשים תיערכנה הבחירות החדשות לעיריית נצרת.

תהינה אלה בחירות בעלות חשיבות עליונה. לא רק מפני שאלה הבחירות הראשונות הנערכות בארץ מאז הבחירות לכנסת השישית.

לא רק מפני שנצרת היא סמל עולמי, ושמה מעורר רטט בלב מאות מיליונים.

אלא קודם כל מפני שנצרת יכולה להיות — צריכה להיות! — בירת ערביי ישראל.

והבחירות בנצרת יכולות להיות — צריכות להיות! — מיפנה בתולדות ערביי ישראל.

★ ★ ★

בחירות אלה נערכות מפני ששתי השיטות — המתחרות על לב ערביי ישראל — נחלו שתייהן כשלון חרוץ.

כשלון שהוא בולט במיוחד, מרוכז במיוחד, בזירה הצרה של נצרת.

שיטת הקוויזלינגים — ושיטת הקומוניסטים. רגל ימין — ורגל שמאל.

★ ★ ★

קוויזלינגים — המוכרים את עצמם ואת בני עמם בניזוד ערשם — מה יש להם להציע?

הנה, בימים האחרונים, הם שוב מרימים את הראש. לא רק בנצרת, אלא בארץ כולה.

פלוגי, שהתכחש לכל אשר הוא אמר בחייו, שהפך מלחך-פינכה של המושל הצבאי, מפני שמפ"ם לא נתנה לו כסא בכנסת. אלמוני, חנפן מקצועי של אבא חושי, ששם את עינו על מישרתו של שלמוני המרוגז על אבא חושי מפני שלא קיבל את התשלום שהובטח לו.

ערביי ישראל מכירים אותם, וערביי ישראל מואסים בהם.

אין הקחיזילינגים יכולים לבוא ולומר: אנחנו חפזים, אנחנו מתכחשים לכל היקר לבני עמנו, אבל אנחנו עוזרים לציבור הערבי בישראל.

הסתדר מבחינה חומרית ו-להשתלב בחיי המדינה. כי אנשים אלה — אפילו אתנן לא השיגו.

הם לא הביאו כסף לעיריית נצרת, הפושטת רגל. הם לא השיגו מישרה של סגן-שר, או סגן יושב-ראש הכנסת, לאחד מהם.

הם לא השיגו דבר — כי הם בזויים עד אדוניתם כשם שהם בזויים עד בני-עמם.

הם לא השיגו דבר גם עבור מדינת-ישראל. הם לא הגבירו את נאמנות הערבים למדינה. להיפך: הם יצרו אוירה צינית, המרעילה כל גילוי של נאמנות ואמונה, המחניקה באיבה כל מנהיגות ערבית חדשה וחיובית.

לגביהם תיתכן רק סיפמה אחת: החוצה!

★ ★ ★

הקומוניסטים — האם הם הביאו תועלת למישהו? לנצרת? לערביי ישראל? למדינת ישראל? (או אפילו, בינינו לבין עצמנו, למוסקבה?)

בבחירות האחרונות הם השיגו כוח עצום בנצרת — 7 מתוך 15 מנדאטים. הם יכלו להפעיל כוח זה כדי לחולל מהפכה בעיריית נצרת. הם יכלו להכריח גורמים אחרים לשתף פעולה לפתיחת דף חדש בנצרת. הם יכלו להסביע את חותמם על העיר.

תחת זאת נתגלו הקומוניסטים, בשנה ה-אחרונה, כנמר של נייר.

הם לא הצליחו לתרגם כוח אדיר זה להישג ממשי כלשהו. הם לא יכלו אפילו להכריח את מפה"ם להתנהג בסדר. מדוע?

מפני שהקומוניסטים אמונים על המליצה. יש להם תשובה לכל דבר — לבעיות העולם והיקום, לשאלות ההיסטוריה שהיתה ושתהיה, לאתגרי המהפכה העולמית והערבית.

רק לדבר קטן אחד אין להם תשובה: לבעי יות ערביי ישראל בכלל, ושל תושבי נצרת בפרט.

יש להם מליצות. הם מדברים על „הגדרה עצמית“ — שאיש אינו יודע מהי, ושהם עצמם מקפידים מאד שלא

רק"ח: חורי

מפה"ם: זועבי

לוי אשתי